

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven na podstawie orzeczenia z dnia 28 maja 2004 r. w sprawie Transport Maatschappij Traffic B.V. przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-247/04)

(2004/C 217/22)

Dnia 11 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie orzeczenia College van Beroep voor het bedrijfsleven, wydanego dnia 28 maja 2004 r. w sprawie Transportmaatschappij Traffic B.V. przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken.

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy pojęcie „prawnie należna” w art. 236 Wspólnotowego Kodeksu Celnego („WKC”) (1) powinno być interpretowane w ten sposób, że odnosi się wyłącznie do faktu spełnienia przesłanek powstania długu celnego, wskazanych w rozdziale 2 tytułu VII WKC, czy też w ten sposób, że kwota jest prawnie należna tylko wówczas, gdy nie mogą zostać wskazane żadne podstawy zaskarżenia powiadomienia o kwocie należności celnych, w tym również w oparciu o przepisy krajowe obowiązujące na podstawie art. 4 ust. 23 WKC.

(1) Dz.U. L 302, z dnia 13 października 1992 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven na podstawie postanowienia z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-248/04)

(2004/C 217/23)

Dnia 11 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia College van Beroep voor het bedrijfsleven (Sąd Administracyjny ds. Handlu i Przemysłu), wydanego dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Ministerstwo Rolnictwa, Przyrody i Jakości Żywności).

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Jeżeli możliwość umorzenia na podstawie art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 1430/79 (1), obecnie zastąpionego przez art. 239 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, nie ma zastosowania

do opłat od cukru C będących przedmiotem niniejszego postępowania, czy rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 (2) z dnia 30 czerwca 1981 r. o wspólnej organizacji rynku w sektorze cukru oraz rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 (3) z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru, są w całości lub części nieważne w świetle braku możliwości zwrotu lub umorzenia opłat od cukru C z określonych powodów wynikających z zasad słuszności?

- 2) W razie pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie, czy wygasa obowiązek prawny poniesienia opłat od cukru C, bądź, czy właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego i/lub Komisja mogą podjąć decyzję o odstąpieniu od nałożenia opłat na ilości cukru C na podstawie art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 jeżeli stronie zobowiązanej do poniesienia opłat nie może być zarzucone wprowadzenie w błąd lub niezachowanie należytej staranności, które mogły przyczynić się do faktu nie dokonania planowanego wywozu tych ilości, a w interesie prowadzonego przez władze krajowe postępowania w zakresie naruszeń i nieprawidłowości, strona ta nie została poinformowana o tym postępowaniu?

(1) Dz.U. L 175, 12 lipca 1979 r., str. 1.

(2) Dz.U. L 177, 1 lipca 1981 r., str. 4.

(3) Dz.U. L 262, 16 września 1981 r., str. 14.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-255/04)

(2004/C 217/24)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez E. Traversa i A.-M. Rochaud - Joët, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

— Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

— uzależniając udzielenie licencji dla biura pośrednictwa pracy dla artystów mających swe przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, od spełnienia kryterium zainteresowania działalnością biura ze względu na potrzeby artystów w zakresie zatrudnienia,

— narzucając domniemanie odnoszące się do systemu płac stosowane wobec artysty uznanego za usługodawcę mającego swe przedsiębiorstwo w jego Państwie Członkowskim pochodzenia, gdzie zazwyczaj świadczy analogiczne usługi,